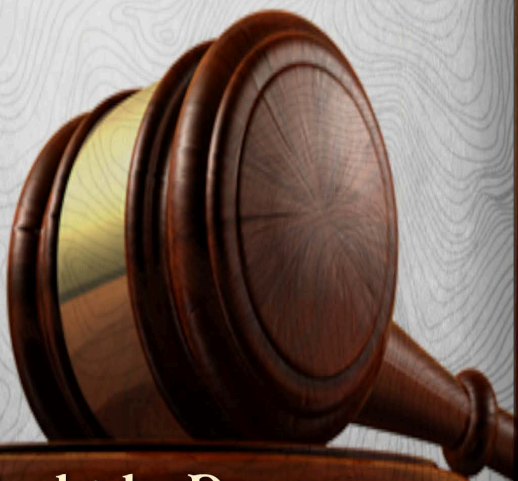

Hüküm Tağutu ve Tağuta Muhakeme

Şeyh Suleymân bin Sehmân
(1349 H)
Rahimehullâhu Teâlâ

Tevhid'e Davet
darultawhid.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın Adıyla.

Şeyh Suleyman bin Sehmân Rahimehullâh şöyle dedi:

“Bundan dolayı, velev ki senin bütün dünyan da gitse, bu nedenle Tağut’a muhakeme olman senin için caiz olmaz! Yine seni zor duruma düşüren biri seni zorlasa ve Tağut’a muhakeme olmak ile dünyanı kaybetmek arasında seni muhayyer kılsa, dünyanı feda etmen sana vacip olur ve Tağut’a muhakeme olman senin için caiz olmaz.”

Hüküm Tağutu ve Tağuta Muhakeme

Müellif:

Şeyh Suleymân bin Sehmân Rahimehullâh
(1349 H)

Darultawhid

Tevhide Davet

 www.darultawhid.com

 info@darultawhid.com

 english@darultawhid.com

 t.me/darultawhid

 t.me/darultawhid_english

Hüküm Tağutu ve Tağuta Muhakeme¹

Şeyh Suleymân bin Sehmân (1349 H)

Rahimehullâhu Teâlâ

Şeyh Suleymân bin Sehmân Rahimehullâhu Teâlâ yine şöyle dedi:

[Tağut'un ve Tağut'tan İçtinap Etmenin Tanımı]

Bismillâh'ir Rahmân'ir Rahîm.

Bu, Tağut'un beyanı ve ondan içtinap etmenin vacip oluşu hakkında ibarelerdir. Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz, rühd (doğruluk, hak) sapıklıktan ayrılmıştır. Kim Tağut'u reddedip Allâh'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam kulpa yapışmış olur. Allâh Semî'dir (her şeyi işitendir), Alîm'dir (her şeyi bilendir).”²

Allâhu Teâlâ bu ayette Urvet'ul Vuskâ'ya (sağlam kulpa) sınımsız sarılan kişinin Tağut'u reddeden kişi olduğunu beyan etti. Allâhu Teâlâ bu ayette Tağut'u reddetmeyi Allâh'a iman etmenin önüne aldı, zira ihtimaldir ki bir kişi Tağut'tan içtinap etmemesine rağmen Allâh'a iman ettiğini iddia eder ve onun iddiası bir yalan olur.

Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki biz her ümmete, 'Allâh'a ibadet edin ve Tağut'tan sakının!' diye (emretmeleri için) bir Rasûl gönderdik.”³

¹ Ed-Durar'us Seniyye, 10/502-511.

² El-Bakara, 2/256.

³ En-Nahl, 16/36.

Allâhu Teâlâ bu ayette tüm Rasûllerin, Tağut'tan içtinap etmekle gönderildiklerini haber verdi. Her kim Tağut'tan içtinap etmezse, tüm Rasûller'e muhalefet etmiştir. Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Tağut'tan, ona kulluk etmekten kaçınan ve içtenlikle Allâh'a yönelenler için müjde vardır.”⁴

Bu ayetlerde, Tağut'tan içtinap etmenin vucubiyetine dair birçok vecihten hüccet bulunmaktadır. İçtinaptan maksat kalp ile buğzedip ona düşmanlık etmek, dil ile sebedip (tahkir edip) onu kötölemek ve kudret olduğunda da el ile izale etmek ve onunla yolları ayırmaktır. Herkim bunları yapmaksızın Tağut'tan içtinap ettiğini iddia ederse doğruyu söylememiştir.

Tağut'un hakikati ve ondan kastedilene gelince, onlar hakkında selefin ibareleri çoktur. Tağut hakkında söylenen en güzel söz, İbn'ul Kayyim Rahimehullâhu Teâlâ'nın şöyle dediği yerdeki kelimadır:

“Tağut, kulun haddini aşmasına sebep olan, (Allâh'tan başka) ibadet edilen her mabut, (Allâh'ın dışında) kendisine tabi olunan ve kendisine itaat edilen her şeydir. Dolayısıyla her kavmin Tağut'u, Allâh ve Rasûlü yerine kendisine muhakeme oldukları, Allâh'ın dışında ibadet ettikleri, Allâh'tan bir öngörü gelmemiş olmasına rağmen itaat ettikleri veya Allâh'a itaat olduğunu bilmedikleri konularda kendisine itaat ettikleri kişidir. İşte bunlar, kâinatın Tağutları'dır. Tağutu düşündüğünde ve insanların Tağut'un yanındaki ahvalini düşündüğünde, çoğunluğun Allâh'a ibadet etmekten yüz çevirip Tağut'a ibadet edenlerden olduklarını, Allâh'a itaatten ve O'nun Rasûlü'ne tabi olmaktan yüz çevirip Tağut'a itaat edip ona tabi olanlardan olduklarını görürsün.”

İbn'ul Kayyim'dan alıntı sona erdi.⁵

İbn'ul Kayyim'in sözünün hâsılı, Tağut'un üç çeşit olmasıdır:

⁴ Ez-Zumer, 39/17.

⁵ İbn'ul Kayyim, İ'lâm'ul Muvakki'in, Dâr'ul Kutub'il İlmiyye, 1/40.

- 1) Hüküm Tağut'u;
- 2) İbadet Tağut'u ve
- 3) İtaat ve tabi olma Tağut'u.

[Hüküm Tağut'u ve Tağut'a Muhakeme]

Bu evraktan amaç, Hüküm Tağutu'nu ele almaktır. Zira İslam'a intisap eden taifelerin birçoğu babalarının âdetlerine muhakeme olmaya başladı ve buna Rafâka Şeriatına göre hak⁶ ismini verdiler. Aynı Acmân Şeriatı, Kahtân Şeriatı ve diğer şeyleri söyledikleri gibi.⁷ Bu da Allâh'ın içtinabını emrettiği Tağut'un ta kendisidir.

Şeyh'ul İslam İbnu Teymiyye Minhâc isimli eserinde, İbnu Kesîr de tefsirinde bunu yapan kişinin Allâh'a küfretmiş olacağını zikrettiler. İbnu Kesîr buna, Allâh'ın ve Rasûlû'nün hükmüne dönene dek bu kişiye karşı savaşılmamasının vacip oluşunu ekledi.

Şeyh'ul İslam şöyle dedi: "Allâh'ın Rasûlû'ne indirdiği ile hükmetmenin vacip olduğuna itikat etmeyenin kâfir olduğuna dair kuşku yoktur. Allâh'ın indirdiklerine tabi olmaksızın kendisinin adalet olarak gördüğü şeylerle insanlar arasında hükmetmeyi helal addeden kişi kâfirdir. Zira adaletle hükmetmeyi emretmeyen hiçbir ümmet yoktur.

Onların dininde ise adalet, büyüklerinin adalet gördüğü şeyler olabilir. Dahası, İslam'a intisap edenlerin çoğu, bedevilerin seleflerinin ve aşiretlerinin arasında itaat edilen emirlerin yaptığı gibi, Allâh'ın indirmedikleri âdetleriyle hükmederler. Kendisiyle hükmedilmesi gereken şeyin Kuran ve Sünnet değil de bu âdetler olduğunu düşünürler. Bu da küfrün ta kendisidir.

Birçok insan İslam'a girmiştir, lâkin bununla beraber, sadece aşiretlerinde itaat edilenlerin emrettiği kullanılagelmiş âdetlerine göre hükmediyorlar. Bu insanlara, Allâh'ın indirdikleri dışında hiçbir şeyle hükmetmelerinin caiz

⁶ Bu şeriatlarla hükmeden Tağutlara, Urrâf, Hak, Hak Dağıtıcısı ve benzeri farklı isimler verilmiştir.

⁷ Necd davetinden önceki cahiliyye döneminde, bedevi Arap kabileleri kendi aralarında Allâh'ın şeriatına muhalif kendi törelerine ve örflerine uygun şekilde şeriatlar oluşturup bu şeriatları tatbik ederlerdi.

olmadığı bildirilince, buna riayet etmezler; aksine, Allâh'ın indirdiğinin hilafına bir şeyle hükmetmeyi helal addederler. Bu kişiler kâfirdir."

Şeyh'ul İslam'dan alıntı sona erdi.⁸

Şeyh'ul İslam'ın zikrettiği vecih üzere, bu kelimada hem hâkimin kendisinin hem de muhakeme olan kişilerin küfrünün beyanı bulunmaktadır. Aynı şekilde, hâkim veya muhakeme olan bir kişi olmasa da Allâh'ın indirdiği ile hükmetmenin vacip olmadığına itikat eden kişinin küfrünün beyanı da bulunmaktadır. Bunun üzerinde düşün! Şeyh'ul İslam bunu Allâhu Teâlâ'nın şu kavlini zikrettiği esnada söyledi:

"Allâh'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir."⁹

İbnu Kesîr Rahimehullâh da Allâhu Teâlâ'nın şu kavli hakkında şöyle dedi:

"Onlar hâlâ cahiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar."¹⁰

"Allâhu Teâlâ burada, her hayır ve adaleti kapsayan, her şerden nehyeden hükmünden çıkıp Allâh'ın şeriatında dayanağı olmayan, insanların Allâhu Teâlâ'nın hükmünün dışında ihdas ettiği görüş, hevalar ve ıstıhlara gidenlere şiddetle karşı çıktı. Cahiliye ehlinin kendisiyle cehalet sebebiyle hükmettikleri gibi...

Yine Tatarlar da Cengizhan'dan aldıkları siyasetler ile hükmederler. Cengizhan, onlar için ahkâmı derleyen bir kitap telif etti, bu ahkâmı da farklı şeriatlardan; (Yahudilikten, Hristiyanlıktan,) İslamî milletten (ve diğer şeriatlardan) iktibas etti. Kitabındaki ahkâmdan birçoğunu kendi mücerret reyinden aldı. Bu kitap, Cengizhan'ın zürriyeti içerisinde Kitabın ve Sünnetin

⁸ İbnu Teymiyye, Minhâc'us Sunnet'in Nebeviyye, 5/130.

⁹ El-Mâ'ide, 5/44.

¹⁰ El-Mâ'ide, 5/50.

hükümünün önüne geçirilir oldu. Herkim bunu yaparsa kâfir olur. Allâh'ın ve Rasûlü'nün hükmüne dönene dek savaşılmaması vaciptir. Çok olsun az olsun, Allâh ve Rasûlü'nün hükmü dışında bir şeyle hükmedilmez.”

İbnu Kesîr'den alıntı sona erdi.¹¹

Zikrettiğimiz Rafâka Şeriatı olarak isimlendirilen bedevilerin âdetleri de bu cinstendir. Her kim bunu yaparsa kâfirdir, Allâh'ın ve Rasûlü'nün hükmüne dönene dek savaşılmaması vaciptir. Az olsun çok olsun, Allâh ve Rasûlü'nün hükmü dışında bir şeyle hükmedilmez.

Allâhu Teâlâ ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

“Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Reddetmeleri emrolunmuşken Tağut'a muhakeme olmak istiyorlar.”¹²

Allâhu Teâlâ'nın şu buyruğuna kadar:

“Münafıklara, 'Allâh'ın indirdiğine ve Rasûl'e gelin' dediği zaman, onların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.”¹³¹⁴

¹¹ İbnu Kesîr, Tefsîr'ul Kur'ân'il Azîm, Dâru Taybe, 3/131.

¹² En-Nisâ, 4/60.

¹³ En-Nisâ, 4/61.

¹⁴ Allâhu Teâlâ bu ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

“Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Reddetmeleri emrolunmuşken Tağut'a muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklıkla saptırmak istiyor. Münafıklara, 'Allâh'ın indirdiğine ve Rasûl'e gelin' dediği zaman, onların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.” (en-Nisâ, 4/60-61)

Şa'bî şöyle dedi: “Yahudilerden bir adam ve münafıklardan bir adam arasında husumet vardı. Yahudi şöyle dedi: “Muhammed Sallallâhu Aleyhi ve Sellem’e muhakeme olalım!” Yahudi, Rasûlullâh Sallallâhu Aleyhi ve Sellem’in rüşvet kabul etmediğini ve hüküm verirken meyletmediğini biliyordu. Münafık ise şöyle dedi: “Belli bir Yahudi’ye muhakeme olalım!” Çünkü Münafık, Yahudilerin rüşvet kabul ettiğini biliyordu ve hüküm verirken meylettiklerini biliyordu. Daha sonra Cüheyne’den bir kâhine gidip ona muhakeme olacakları hususunda uzlaştılar. Bu yüzden şu ayet indirildi:

“İddia edenleri görmedin mi?”¹⁵16

Ayrıca tartışan iki adam hakkında nazil olduğu da söylenmiştir. Bir tanesi, “Muhammed Sallallâhu Aleyhi ve Sellem’e başvuralım” dedi. Diğeri, “Ka’b İbn’ul Eşref’e başvuralım” dedi. Bundan sonra Ömer İbn’ul Hattâb’a başvurular. İkisinden biri hikâyeyi Ömer’e anlattı. Bunun üzerine Ömer, Rasûlullâh Sallallâhu Aleyhi ve Sellem’den razı gelmeyen kişiye, “Bu böyle midir?” dedi. Adam “Evet” dedi. Bunun üzerine Ömer kılıcıyla ona vurup öldürdü ve ayet nazil oldu.¹⁷

Tağutlar’a muhakeme olanlara işte böyle davranılması gerekir! Eğer bu Raşit Halife, bu kişiyi mücerret Tağut’a muhakeme olma talebi sebebiyle öldürdüyse, o hâlde üzerinde bulunduğu âdeti bu olan ve kendisi ve emsali için bunun dışında bir şeyden razı olmayanlar -İslâm’dan irtidat ettikleri ve dünyada çıkardıkları fesadın umumî olmasından dolayı- öldürülmeyi daha fazla hak ederler ve onların öldürülmesi evladır!

Zira Allâh mabutları olmadan, İslam dinleri olmadan, Muhammed tabi oldukları Nebî olmadan ve şeriatı kendisine muhakeme oldukları şey olmadan

¹⁵ En-Nisâ, 4/60.

¹⁶ Benzer lafızlarla Begavî, Me’âlim’ut Tenzîl, Dâru Taybe, 2/242.

¹⁷ Benzer lafızlarla İbnu Kesîr, Tefsîr’ul Kur’ân’il Azîm, 2/351; İbnu Ebî Hâtim, Tefsîr’ul Kur’ân’il Azîm, 3/994; Suyûtî, ed-Durr’ul Mensûr fî’l Tefsîr’il Me’sûr, 2/582.

mahlûkat için salah yoktur. Bu gerçekleşmediği zaman, fesadı çok azim olur ve mahlûkatın harap oluşu zuhur eder.

Allâhu Teâlâ'nın ayetteki şu kavli:

“Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi?”¹⁸

Allâh'a ve Rasûlü'ne iman ettiğini iddia eden, fakat İslam'ın şeriatı dışında bir şey ile hükmeden kişinin, yalancı bir münafık olduğu ve sıratı müstakimden saptığının beyanıdır. Nitekim Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.”¹⁹

Allâh, çekişmelerin menbalarının tamamında Rasûl Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'i hakem olarak kabul edene kadar mahlûkatın iman etmediğine dair Kendine yemin etmiştir. Rasûl hakemlik yaptığında, rahatsızlık içinden gider ve zahiren kâmil teslimiyet gerçekleşir. Her kimden bu hâsıl olmazsa iman onda bulunmamaktadır.

Şer'î deliller buna delalet eden şeylerle beyanda bulunmuştur. Allâh, Rasûlü'nün hükmünden yüz çeviren kimseyi Kitabı'nda zemmetmiştir. Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Aralarında hüküm vermesi için Allâh'a ve Rasûlü'ne çağırıldıkları zaman, bir de bakarsın ki içlerinden bir grup yüz çevirmektedir. Ama hak kendi lehlerinde ise, boyun eğerek ona gelirler. Kalplerinde bir hastalık mı var, yoksa kuşkuya mı

¹⁸ En-Nisâ, 4/60.

¹⁹ En-Nisâ, 4/65.

kapıldılar? Yoksa Allâh ve Rasûlü'nün kendilerine karşı zulüm ve haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, işte onlar asıl zalimlerdir. Aralarında hüküm vermek için Allâh'a ve Rasûlü'ne davet edildiklerinde, müminlerin söyleyeceği söz ancak, 'işittik ve iman ettik' demeleridir. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir."²⁰

²⁰ En-Nûr, 24/48-51.

[Tağut'a Muhakemeye Dair Bir Şüphe ve Cevabı]

Bil ki bir davetçi hakka her davet ettiğinde, şeytanın yanında kendisiyle insanları haktan alıkoyduğu bir şüphesi bulunur. Bunlardan biri de Tağut'un ehline, "Allâh'ın ve Rasûlü'nün hükmüne dönün ve Tağutlar'ın hükümlerini terk edin!" denilince, şöyle demeleridir: "Biz bunu ancak birbirimizi öldürmekten korktuğumuz için yaparız. Zira, ben Rafâka Şeriatına muhakeme olma hususunda arkadaşıma muvafakat etmezsem ya arkadaşım beni öldürecek ya da ben onu öldüreceğim."

Cevaben şöyle deriz: Üç makamın takriri ile bu şeytanî şüphenin fasit oluşu ortaya çıkar:

Birinci makam: Canların öldürülmesi ve malların yağmalanmasından oluşan dünyada vuku bulan tüm fesat, Allâh'ın emirlerini zayi etme ve nehyettikleriyle amel etme sebebiyle vuku bulur. Nitekim Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır."²¹

Seleften müfessirler şöyle dedi: "Kara, direkli çadırlarda yaşayan bedavidir, deniz ise şehirdeki insanlardır."²²

Allâhu Teâlâ, çöllerde ve şehirlerde fesadın zuhur etmesinin sebebinin onların kendi amelleri olduğunu haber verdi. Eğer Rabblerine ibadet etselerdi ve Nebilerini hakem kılsalardı hâlleri düzelir ve malları ile nefisleri çoğalırdı. Nitekim Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

²¹ Er-Rûm, 30/41.

²² Kurtubî ve Mâverdî bu görüşü Katâde'den nakletti. (Kurtubî, el-Câmî'u li Ahkâm'îl Kur'ân, 14/41; Mâverdî, en-Nuket ve'l Uyûn, 4/318). Ayrıca bu, Taberî'nin de seçtiği görüştür. (Taberî, Câmî'ul Beyân fi Te'vil'îl Kur'ân, Mu'esseset'ur Risâle, 20/108)

“Eğer, o memleketlerin halkları iman etseler ve Allâh’a karşı gelmekten sakınsalardı, elbette onların üstüne gökten ve yerden nice bereketler(in kapılarını) açardık. Fakat onlar yalanladılar, Biz de kendilerini işledikleri günahlarından dolayı yakalayiverdik.”²³

Allâhu Teâlâ şöyle de buyurmaktadır:

“Kendilerine okunan kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmedi mi? Şüphesiz bunda inanan bir kavim için bir rahmet ve bir öğüt vardır. De ki: Benimle sizin aranızda şahit olarak Allâh yeter. O, göklerde ve yerde olanları bilir. Batıla inanıp Allâh’ı inkâr edenler var ya; işte onlar asıl ziyana uğrayanlardır.”²⁴

Allâhu Teâlâ rahmetin bu Kuran’da bulunduğunu haber verdi. Her kim Kuran ile bâtil ahkâma karşı iktifa ederse ona rahmet edilmiştir. Her kim başka bir şey için Kuran’dan yüz çevirirse o hüsrana uğrayandır. İnsanlar Rabblerinin Kitabı’ndan yüz çevirdiklerinde ve Nebîleri dışında birini hakem tayin ettiklerinde Allâh onları birbirlerine düşmanca davranmalarıyla ve birbirlerini öldürmeleriyle cezalandırır. Nitekim Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Biz Hristiyan’ız, diyenlerden de sağlam söz almıştık. Ama onlar da akıllarından çıkarmamaları istenen şeylerden önemli bir kısmını terk ettiler. Bu sebeple, Biz de aralarına kıyamet gününe kadar sürecek düşmanlık ve kını salıverdük. Allâh, ne yapmakta olduklarını onlara bildirecek.”²⁵

Ancak ne zaman ki İslam başladığı gibi garipliğe döndü, İslam’ı bilmeyen cahiller rahmetin sebebi olan şeyin azabın sebebi olduğuna itikat ettiler. Yine

²³ El-A’râf, 7/96.

²⁴ El-Ankebût, 29/51-52.

²⁵ El-Mâ’ide, 5/14.

ülfet ve cemaat olmaya sebep olan şeyin ayrılık ve ihtilaf sebebi olduğuna itikat ettiler ve kanı koruyan şeyin onu dökmeyi gerektirecek şey olduğuna itikat ettiler. Bunlar, Allâhu Teâlâ'nın kendileri hakkında şöyle buyurdıkları gibidir:

“Eğer kendilerine bir fenalık gelirse Mûsâ ve onunla beraber olanları uğursuz sayarlardı. Bilesiniz ki, onlara gelen uğursuzluk Allâh katındandır, fakat onların çoğu bunu bilmezler.”²⁶

Yine bunlar, Rasûller'e tabi kişilere şöyle diyenler gibidir:

“Şüphesiz biz sizin yüzünüzden uğursuzluğa uğradık. Eğer vazgeçmezseniz, sizi mutlaka taşlarız ve bizim tarafımızdan size elem dolu bir azap dokunur. Elçiler de ‘Uğursuzluğunuz kendinizdendir. Size öğüt verildiği için mi (uğursuzluğa uğruyorsunuz)? Hayır, siz aşırı giden bir kavimsiniz’ dediler.”²⁷

Her kim Şeriâtı hakem kılmanın savaşa ve muhalefete yol açtığına ve de ittifak ve ülfetin ancak Tağut'un hâkimiyle hâsıl olacağına itikat ederse bu kişi Allâh'ın ve tüm Rasûllerin düşmanı olan bir kâfirdir. Zira bu, Allâh'ın Rasûlü Sallallâhu Aleyhi ve Sellem ile gönderdiği şeylerin haricinde babalarının üzerinde bulunduğu şeyin doğru olduğuna itikat eden Kureyş kâfirlerinin üzerinde bulunduğu şeyin hakikatidir.

İkinci makam: Şöyle denilmesidir: Tağut'a muhakeme olmanın küfür olduğunu bildiğinde, bil ki Allâh Kitabı'nda küfrün savaşmaktan daha büyük olduğunu zikretmiştir. Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Fitne, savaştan daha büyüktür.”²⁸

²⁶ El-A'râf, 7/131.

²⁷ Yâ-Sîn, 36/18-19.

²⁸ El-Bakara, 2/217.

Yine Allâhu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Fitne savaştan daha şiddetlidir.”²⁹

Fitne de küfrün ta kendisidir.

Eğer çöldekiler ve şehirdekiler tamamen yok olana dek birbirleri ile savaşırlar, bu hâlleri yeryüzünde Allâh'ın Rasûlü Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'i kendisiyle gönderdiği İslam şeriatının hilafına hüküm veren bir Tağut'u atamalarından daha ehvendir.

Üçüncü makam: Şöyle dememizdir; Şayet Tağut'a muhakeme olmak küfürse, çekişme de ancak dünya için vuku buluyorsa, bunun için küfre girmen nasıl caiz olabilir ki? Zira Allâh ve Rasûlü kendisi için, onların dışındaki her şeyden daha sevimli olmadıkça, hatta Allâh ve Rasûlü çocuğundan, babasından ve insanların tümünden daha sevimli olmadıkça bir insan iman etmiş olmaz.

Bundan dolayı, vev ki senin bütün dünyanı da gitse, bu nedenle Tağut'a muhakeme olman senin için caiz olmaz! Yine seni zor duruma düşüren biri seni zorlasa ve Tağut'a muhakeme olmak ile dünyanı kaybetmek arasında seni muhayyer kılsa, dünyanı feda etmen sana vacip olur ve Tağut'a muhakeme olman senin için caiz olmaz.

Vallâhu A'lem!

Allâh, Muhammed'e ve aline salat ve çokça selam eylesin, (âmîn)!

²⁹ El-Bakara, 2/191.